

Троянди

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Пора троянд спізналась, сестро,
так довго ждали, аж приходить.
На милі сонця, світла верстви
розміряно і землі й води.

Хоча це світло надто кволе,
хоч надто рано й сніг упертий,
ощадне сонце й зелень гола,
все ж день рясний на чар нестертий.

В крові з троянд умивши руки,
під горлиць воркування перше
ідем, далека, поміж буки,
зоря з зорею й серце з серцем.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/troiandy